

Mézeskalács

66. évfolyam • 2018. október • Ára 50 dinár



97703524607004 15010

Köszöntő

Kedves gyerekek!

Mi leszek, ha nagy leszek? Ezt a kérdést, tettük fel nektek a Mézeskalács szeptemberi számában, és úgy tűnik, sokan közületek máris határozott választ tudnak e kérdésre adni, hiszen szép számban érkeztek fogalmazások és képzőművészeti alkotások a szerkesztőségbe.

A másik izgalmas kérdés talán – amelyre biztosan kíváncsiak lehettek ti is –, hogy mit csinálnak a felnőttek a munkahelyükön egész álló nap? Hogyan képzelitek ti el, mivel foglalkoznak születek, amíg ti az óvodában, iskolában vagytok?

*

A foglalkozások közül a tudomány téren tevékenykedők világa rengeteg izgalmat rejt. A tudomány és a találmányok

nélkül ma el sem tudnánk képzelni az életünket. Okos ötletek hiányában ma nem tudnánk telefonálni, biciklizni vagy éppen rajzfilmet nézni. Néhány jelentős találmány – mint amilyen a kerék – felfedezőjének nevét valószínűleg sosem tudjuk meg, de számos tudós nevét ismerjük, hiszen találmányaik révén könnyebbé és kényelmesebbé vált az életünk. Mit gondoltok, melyik a legsikeresebb találmány? Mi az a tárgy, ami nélkül nem tudnátok elképzelni mindennapjaitokat? Ki a kedvenc feltalálótok? Gondolkodtatok-e már azon, hogy új dolgok létrehozásával kísérleteztek?

Rajzpályázat és Szárnybontogató:

- Kedvenc találmányom
- Az én feltalálóm
- Saját találmányaim

A címlapon: Bicskei Anikó képzőművész alkotása

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

CIP – A készülő kiadvány katalogizálása
A Matica srpska Könyvtára, Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074



Vajdaság Autonóm Tartomány



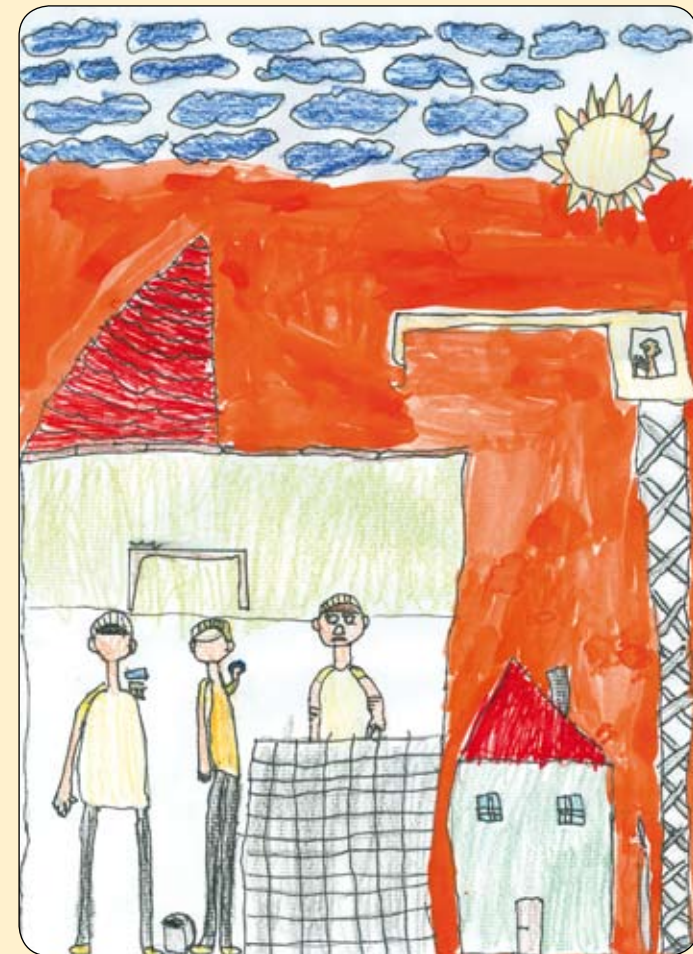
Magyar Nemzeti Tanács



Készült a Magyar Kormány támogatásával



NKA Nemzeti Kulturális Alap



Weöres Sándor

Tudom én már, mit csinállok

Tudom én már, mit csinállok,
üvegesinasnak állok,
apró tükröket csinállok,
annak örülnek a lányok.

Tudom én már, mit csinállok,
gerencsérinasnak állok,
apró babákat csinállok,
azon nevetnek a lányok.

Tudom én már, mit csinállok,
asztalosinasnak állok,
apró ágyakat csinállok,
abban álmodnak a lányok.

Varga Emánuel, 2. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■
■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ökrész Rozália** ■
■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője: **Nagy Magdolna** ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Török Erna** ■ Lektor: **Töröcsik Rozália** ■ Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■
Leveleket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvoda Mišića 1. Elérhetőség – telefon:** 021/456-624, **honlap:** www.jopajtas.com, **e-mail:** mezes@magyarszo.rs ■ Kéziratokat és rajzokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. ■
Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya: 021/557-304 ■ e-mail: plasma@magyarszo.rs
■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■
■ Honlap-megjelentés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Október

Az október régi magyar neve: Mindszent hava

Október 4. – Ferenc napja

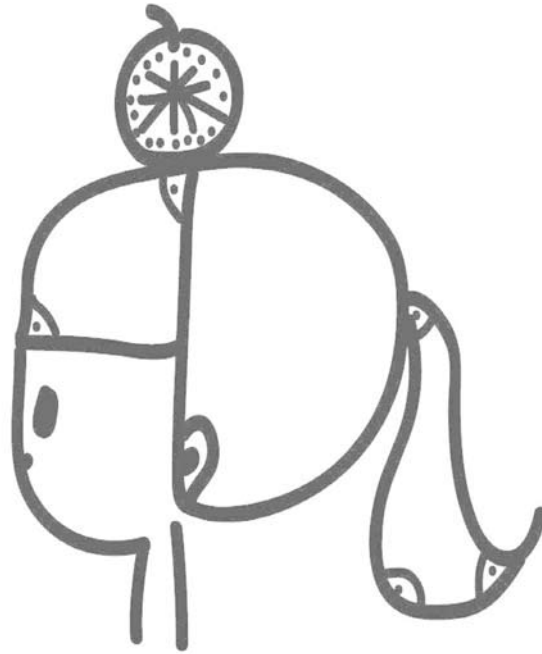
Assisi Szent Ferenc (1182–1226) az egyszerűség és a szeretet jelképe.

Október 9. – Dénes napja

Dénes napján itt állok,
Sok szerencsét kívánok!
Boldogságot, örömet,
Hosszú, áldott életet.
(Köszöntő)

Október 20. – Vendel napja

A legenda szerint juhász volt, aki a többi juhász nyáját védte meg aszály, villámcsapás és farkas ellen. Így vált a juhászok védőszentjévé.



Tarbay Ede Őszanyó

Kontyos kendős ősz-anyó
Söpröget a kertben,
Vörös-arany falevél
Ripeg-ropog, zörren,
Reggel-este ruhát mos,
Csupa gőz az erdő,
Mosókonyha a világ,
A völgy mosóteknő.

Csanádi Imre Alma

Érik az alma,
Hajlik a gallya,
Fűre hajlik, mint a sátor,
A sok édes almától.
Szedjük, kapjuk,
Habosra harapjuk,
A többivel mi legyen,
Holnapra hagyjuk.

Gryllus Vilmos: Alma

Al - ma, al - ma, pi - ros al - ma, o - da - fön - n a fán,
ha el - ér - nem, nem kí - mé - l - nem, le - sza - kí - ta - nám.
De el - ér - nem nincs re - mé - nyem. Vá - rom, hogy a szél
azt az al - mát, pi - ros al - mát le - fúj - ja e - lém.

Alma, alma, piros alma odafönn a fán,
ha elérném, nem kímélném, leszakítanám.
De elérnem nincs reményem.
Várom, hogy a szél azt az almát,
piros almát lefújja elem.



Mi leszek, ha nagy leszek?

Anyu szerint szakács leszek,
apu szerint katona,
de a nagyi rájuk mordult:

– Előbb tán` az iskola!

A nagynéném rábólintott,
de azt mondta a másik,
hogyha mégis katona lesz,
kötök neki kamáslit.

Azóta is a szótárban
keresem, hogy mit jelent,
nekem ez a kamásli szó,
bizony, nagyon idegen.

Már az osztály is keresi,
Böbe végül kivágta:

– A kamásli? Az a sámlí!

Hogy lehetsz ily butácska?

Sámlit köt majd a nagynéni?

Kicsit fura a dolog,
hiszen majd a katonák közt
én leszek a legnagyobb!

Anyunak is elmondtam, hogy

mi nyomja a lelkemet,
összecsapta a két kezét,
és egy nagyot nevetett:

A kamásli? Lábszárvédő!

Hideg ellen csuda jó,
ma is hordják, a turisták,
bár divatja változó.

Elmeséltem az osztályban,

s lett belőle nagy vihar,

mert azóta minden fiú

télen kamáslit akar.

Juhász Magda



Ha nagy leszek, ápolónő leszek

Horváth Sára, péterrévei óvodás

Ingrid Sjöstrand

Ha nagy leszek

Ha nagy leszek,
híres ember leszek,
titkos telefonszámot tartok,
és autogramot küldök
a gyerekeknek,
akik bajuszt rajzolnak
a képemre az újságban.

Ha megunom
a hírességet,
rendes telefonszámot
kérek,
és bajuszt növesztek,
akkor majd nem ismer meg senki
(csak a gyerekek,
akik bajuszt rajzoltak
a képemre az újságban).



Rendőrlészek, ha nagy leszek

Kiss Dávid, péterrévei óvodás

Szél Jankó és a kiscsalád

(Részlet)

A főkertész

Késő délután volt, és Szél Jankó szokásához híven éppen délutáni sziesztáját töltötte: az ablakban üldögélve figyelte a járóelöket. Ilyenkor a legcsendesebb a ház. Anya Bébibabát altatja, apa dolgozik, Zsülinek és Bószinek pedig csendben kell lennie, nehogy megzavarják kistestvérük álmát.

– Mit csináljunk? Olyan unalmas! Senki nem játszik velünk! Anya mindig olyan elfoglalt! – panaszkodott Zsüni és Bósz.

– Támadt egy pompás ötletem. Kertészkedjünk! – Kiáltott fel Szél Jankó.

– Á, nekünk nincsenek szerszámainak. Meg magok sem... meg palánta sem... – panaszkodott Zsüni.

– Kérjünk anyától – ajánlotta Bósz.

Anyától kaptak is mindent: magvakat, kiskapát, gereblyét, sőt még dughagymát és paradicsomot is.

Fapálcákkal körbekerítették egy kisebb parcellát.

– Látjátok? Most már nekünk is van kertünk – mondta elégedetten Szél Jankó. – No mármost: én leszek a főkertész, mert azért közülünk mégiscsak én értek a legjobban a kertészkedéshez. Ti pedig a segédeim lesztek – azzal máris kiosztotta a feladatokat. – Zsüni, te kiskapával húzd meg a sorokat, kis árkokat készíts a

magvaknak. Bósz, te pedig hozzál vizet a kiskannában!

– És te mit fogsz csinálni, Szél Jankó? – kérdezte anya, aki maga is kijött kertészkedni Bébibabával, aki álmosan pislogott a babakocsiban.

– A főkertész most pihenget, azután természetesen én magam szórom el a magokat, kellő szakértelemmel – válaszolta Szél Jankó, miközben lehevert a fűre, és szájába vett egy fűszálat, azzal pipázott.

– Én is akalok cilegettázn! – ragyogott fel Bósz szeme, és ő is a szájába vett egy fűszálat, aztán nagyokat szippantott. Így figyelte Zsünit, aki közben becsületesen kapálgatta az árkokat a magoknak.

– Hogy a főkertésznek és Bószinek jól megy a dolga, azt látom... – jegyezte meg anya mosolyogva. – Nem zavar, Zsünikém, hogy csak te dolgozol, a fiúk meg lazálnak?

– Tényleg, fiúk, munkára fel! Hogy lesz így veteményeskertünk? – sürgette Zsüni a két pipázót.

Szél Jankó kellenlenül feltápáskodott, és finomkodva szórni kezdte a magokat.

– Látjátok? Nem mindegy, hogyan szórod a magot. Így kell morzsolgatni, ha azt akarod, hogy megfelelő minőségű legyen a termés – fontoskodott Jankó, aztán további utasítások következtek. – Bósz, te locsold meg a veteményt, az-

után pedig gereblyével el kell simítani a földet. Ez Zsüni feladata lesz.

Mikor befejezték a munkát, leültek a kiskert mellé, és vártak. Amikor már elunták magukat, Zsüni megkérdezte.

– Anya, mikor kel ki a vetemény?

– Körülbelül egy hét múlva bújnak ki a földből az első hajtások – válaszolta anya.

Szél Jankó egyszerre pattant fel a gyerekekkel:

– Egy hét? Hiszen ez lehetetlen! Az rengeteg idő!

– Ó, hát azt hitte, a főkertész úr tudja, mennyi idő kell ahhoz, hogy kikeljen a vetemény – mosolygott anya.

– Hát persze, persze, hogy tudom – hebegett Szél Jankó. – Szóval, nem megy az olyan gyorsan, gyerekek! – folytatta oktatóan.

Bósz azonban nem adta fel a reményt:

– Biztos, hogy annyit kell válni? Miki égél valászbajba leggelig az égig nőtt!

– Jaj, Bósz, olyan égis éró fa csak a mesében van – bölcsekedett Zsüni. – De akkor is... egy egész hét... az rengeteg idő.

– Hát, sajnos, nem megy gyorsabban... És meg kell kapálni, locsolgatni a veteményt – folytatta anya.

– Jó, jó, majd meglocsoljuk... – helyeselték.

– Hé! Hó! Hahó! – Szél Jankó kiáltóása hallatszott. De hova tűnt?

– Hahó! Gyertek, bújócskázunk!

A gyerekek otthagytak csapot-papot: kapát, ásót, gereblyét, magot, és szaladtak megkeresni Szél Jankót.

– Óvatosan – suttogta Zsüni. Bószivel lábujjhegyen lopakodtak a málnabokrok között.

Anya közben összeszedte a szerszámokat, és bevitte a garázsba. – A jó kertész gondot visel a szerszámokról. Ugye Szél Jankó? – kérdezte, miközben becsukta a garázsajtót.

Szél Jankó elégedetten lóbázta a lábát a diófa hegyében. Itt aztán nem találják meg!

Amikor pedig már elunta az üldögélést, felrikkantott:

– Gyere be! Egészen megéheztem a nagy munkában – azzal leugrott a diófáról, és Zsüni kezére pattant.

– Mi lesz a vacsola? – érdeklődött Bósz.

– Főkertész úr mit parancsol? Biztosan nagyon elfáradt – kérdezte anya.

Szél Jankó észre sem vette, hogy ugratják.

– Palacsintát! Határozottan szeretem a palacsintát – mondta.

– Én is! Én is! – kiáltozták a gyerekek.

– Hát, aki szorgalmasan dolgozott, akár palacsintát is kaphat... – mondta anya, miközben betolta a babakocsit. Bébibaba elszundított, amíg a többiek bújócskáztak.

– Anya, segíthetek a palacsintasütésben? – kérdezte Zsüni.

– Persze, hogy segíthetsz – válaszolt anya.

– De az én receptem szerint készíjtjük! – fontoskodott Szél Jankó. – Senki nem tud olyan finom palacsintát sütni, mint én – dicsekedett, majd – miután mind bent voltak a házban – halkán becsukta a bejárati ajtót, nehogy felébressze Bébibabát.

Az ablakos

Az ablakos lépeget,
cipeli az üveget,
a kezében görbe bot,
cipeli az ablakot.
Nézd csak, nézd az ablakost,
hogyan cipeli a Napot!
Mert a Nap a hátán van,
ott ragyog a rámában!
A Nap a hátán játszik,
s az ablakos átlátszik,
csak nagy szöges bakancsa
cseng az úton csattogva.
Az ablakos lépeget,
cipeli az üveget.

Nem koldus ő: királyfi,
csak elment világlátni
és most itt jár titokban
rongyosan és kopottan.
Én láttam: tarsolyába
csillog-villog gyémántja.
Az ablakos nagy ravasz,
vagy tán görbe botja az,
tud a koma magyarul,
mégis így kiált vadul:
Ob-lóóó-kot! Ob-lóóó-kot!
Valahányszor meglátom
az ablakost utcánkon,
mint az árnyék követem,
csüngve a szép üvegen.



Muhi Rebeka,
3. osztály,
Jovan Jovanović Zmaj iskola,
Magyarkanizsa

Kisbence titka

Van nekem egy csuda-titkom. Csuda jó!
Még sügöm! De el ne mondd! Az nem való!
Ha nagy leszek, nem járok én autón,
se vonaton, se buszon, se gőzhajón.
Lesz egy kertem, kertemben egy szerkezet,
ha utazom, abba titkon felmegyek.
Megnyomom a titkos gombot, s hoppla hó!
Mint a nyíl, úgy kiröppen az úrhajó.
Lehagyja a repülő, a verebet,
a holdnál is magasabbra elvezet.
Befogom az árva Göncölszekeret,
állt magában eddig éppen eleget,

kocsikázni vigye hát az óvodát,
minden éjjel a széles Tejúton át.
A Fiastyúk csibéit betakarom:
ne fázzanak szegénykék. S ha akarom,
anyjukat az Esthajnalhoz elviszem –
hadd legyen egy jószága a kertjében.
S ha a csibék búsulnának, őket is,
van ott hely egy egész állatkertnek is.
Visszafelé a holdra is felszököm,
s azt a fényes, kis csücskét ott letöröm.
Itthon anyám zsebébe majd beteszem,
hadd legyen egy pici holdja ideleinn.



Kricskovity Hanna,
2. osztály,
Október 10. iskola, Szabadka

Lúdas Matyi

(Részlet)

Döbrögi: Bravó. Ügyes. Jól céloztál. Ispán! Honnan került ide ez a kölyök?

Ispán: Karóba húzatom, nagyságos úr.

Döbrögi: Nanana. Még az én lövésem hátra van. Na, most aztán igencsak fel kell kötnöm a gatyamadzagot, hogy ne maradjak szégyenben, és megmaradjon a vagyonom.

Ispán: Nagyságos úr. A nagyobb koncentráció végett ne olvassak fel valamit a kedvenc könyvéből?

Döbrögi: De jó lenne, mert az igazat megvallva, egy kissé ideges vagyok. Na, vedd elő és olvasd fel belőle a legszebb részt.

Ispán elővesz egy hatalmas könyvet.

Ispán: Nemes Döbrög vármegye törvénykönyve. Írta nemes és nemzeti, dicső Döbrögi Dániel uraság. Itten jön az anyja neve.

Matyi nevet.

Döbrögi: Már eddig is gyönyörűen hangzik, hát még a többi rész.

Ispán: Első pakszus. Ebben a vármegyében minden ingó, ingatlan vagyon, állat, emberfia Döbrögi uraság személyes tulajdona.

Döbrögi: Igen igazságos törvény.

Ispán: Éppen ezért kihirdettük, hogy köteles mindenki az ő urának és parancsolójának éjjel-nappal adózni levett kalappal, meghajtott térddel. És aki ez ellen vét teljes vagyonekobzásra és 100 botütésre ítéltetik. Hallottad, öcsém, neked a fejedben maradt a kalap.

Döbrögi: Ugyan-ugyan, ügyes gyerek vagy, ezért a 100 botütést elengedem.

Mindenki: Éljen.

Döbrögi: De huszonötöt kapsz.

Galiba: Nem igazság, igazságtalanság.

Megverik Matyit, 24-et kap a katonától.

Döbrögi: A 25. a földesúr joga.

Katona: Most pedig köszönd meg.

Matyi: Nagyságos úr, én a verést köszönöm. S, ha élek és Isten megáld, még meg is szolgálom. Azért csak írja fel a kapufélfára, hogy el ne feledje, háromszor veri kenden Lúdas Matyi vissza. Úgy 3 esztendőre.

Először Döbrögi elégedett, majd elképed és a végén jót nevet Matyin. Elmegy Matyi és a liba.

Döbrögi: Katonák, hová lett a libája?

Katonák: Jelentjük, a liba megszökött.

Döbrögi: És ti közben?

Katonák: És mi közben tátottuk a mafla pofánkat, amiért is 25 botütés a jussunk.

Cézár üldözi Galibát. Szaladgálnak össze-vissza a színpadon.

Galiba: Eltelt 3 esztendő. Matyival bejártuk az egész világot, kitanultunk 3 mesterséget.

Cézár közben hurkot készít és a libára próbálja dobni, de az valahogy mindig arrébb ugrik. Aztán káposztaleveleket rak a földön lévő hurokba, amit Galiba beszéd közben észrevesz.

Galiba: Most is alig tudtam meglógni ettől a Matyitól. Azt mondja, én mindig mindenbe beleütöm a csőrömet. Nini, itt 1 káposztalevél. Igaz, a kukoricát jobban szeretem. Na, hol is tartottam? El kell intéznem valamit. Matyi is Döbrögbe jön. Ugyanis a verés igen esedékes lenne már az uraságnak. Nini, még egy káposztalevél. Hát ez egy kész veteményeskert. Na, hol is tartottam?

Cézár elkapja a libát. Megterít. Kés, villa, szakállka.

Galiba: Nicsak, nicsak egy komám, a Cézár kutyus. (közönség felé fordulva mondja) Ha most gyorsan nem sütök ki valamit, akkor estére engem sütnék ki. Béküljünk ki.

Döbrögi és az Ispán a színpadra jönnek.



Góli Zsuzsanna,
4. osztály, Đuro Salaj iskola, Szabadka

Döbrögi: Ispán, épül-e az én palotám?
Ispán: Épül. Épül, olyan magas tornya lesz, hogy innen az egész vármegyét belátja a nagyságos úr. Olyan magas lesz, hogy a monostori nagytemplom is csak kistemplom lesz mellette.

Lemennek a színpadról.

Galiba: Egy komám, béküljünk.

Cézár: Mi van?

Galiba: Nézd, béküljünk ki. Te is egy állat vagy, én is egy liba vagyok.

Cézár: Mi van?

Galiba: Tudod, ha az én barátom lennél, elárulnám neked, hogy tudok egy fél kiló szalonát.

Cézár: Abárolt vagy sózott?

Galiba: Abárolt.

Cézár: Hol van?

Galiba: Ezek a gazember ácsok beépítették a toronyba. Vedd le a kötelet, majd megmutatom. Arra menj, ott van a toronyban.

Cézár: Jó.

Döbrögi: Ez az én szép, gyönyörű váram.

Csörömpölés. A kutya feldöntötte a várat.

Galiba: Na ezt jól elintéztem, most már új ácsmester kell ide, jöhet Matyi.

Döbrögi: Ilyen tornyot építettek nekem? Karóba húzatlak. Ezer botütést kaptok. Egy órán belül álljon nekem ez a torony.

Ispán: Igenis, nagyságos úr. Hallottátok. Ha egy órán belül nem áll a torony, én hátat hasítok a szíjjatokból.

Ács: Nem értek én a matematikához. Ide építőmester kell.

Ispán: Majd adok én neked matematikát.

Az én városom



Nagybecskerek
Olajos Teodor

3. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek



Nagybecskerek
Izela Fülöp

3. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek



Ada
Baglyas Viktor

3. osztály, Cseh Károly iskola, Ada



Ada
Körtvélyesi Krisztián

3. osztály, Cseh Károly iskola, Ada



Ada
Apró Dorina

3. osztály, Cseh Károly iskola, Ada



Ada
Bónis Noémi

3. osztály, Cseh Károly iskola, Ada

Az én falum: Zentagunaras



Slavčev Aleksandar

1. osztály, Október 18. iskola, Zentagunaras



Göblös Jázmin

1. osztály, Október 18. iskola, Zentagunaras



Surányi Tamás

zentagunarasai óvodás



Kádár Konor

1. osztály, Október 18. iskola, Zentagunaras



Fodor Nimród

3. osztály, Október 18. iskola, Zentagunaras



Lisák Lara

1. osztály, Október 18. iskola, Zentagunaras

Mi leszek, ha nagy leszek?

Ha nagy leszek, cukrász leszek. Nagyon szeretek a nagyinak segíteni kalácsot sütni. A nagyi nagyon lassan mondja, hogy mit csináljak, türelmesen magyaráz. Alig várom, hogy nagy legyek, hogy apának és anyának csinálhassak krémpitét, csak akkor nem én fogok a nagyinak segíteni, hanem a nagyi nekem.

Andela Durković

4. osztály, Petőfi Brigád iskola, Kúla

Mi leszek, ha nagy leszek?

Ha nagy leszek, farmer leszek, azért, mert szeretem az állatokat. A traktorvezetés tetszik a legjobban. Lesz sok földem és traktorom. Lesz borjúm, lovam, disznóm, birkám és egy nagy farmom. Ott fogok lakni a családommal. Mindegyik gyerekemnek lesz egy állata. Boldogok leszünk.

Menyhárt Zsombor

Ha nagy leszek, rendőr leszek. Én állítom le az autókat. Azért tetszik ez a munka, mert nagyon gyorsan lehet száguldani az autóval, és mert szép a rendőregyenruha. Úgy képezem, hogy kiállok az út szélére és ott állítom le az autókat.

Gregus Erik

Ha nagy leszek, autófelújító leszek, a régi autókat újítom majd fel. Szeretem az autókat. Felújítás után elárverezem őket. Úgy képezem, hogy lesz két Rolls Roysom és egy Aston Martinom. Ezenkívül érdekelnek a fegyverek is, szeretnék egy lövöldét is.

Tomin Botond

Ha nagy leszek, lovas leszek. Sokat fogok lovagolni. Nagyon szeretem a lovakat. Úgy képezem, hogy lesz egyszer egy gyönyörű tanyám. Ezenkívül érdekel még a művészet is, nagyon szeretek festeni. Számomra a festményeken a táj életre kel.

Szarka Hanna

Én, ha nagy leszek, kézilabda-játékos leszek. Ráveszem az embereket arra, hogy jöjjenek el a meccseimre. Az tetszik a kézilabdában, hogy kézzel kell játszani. Úgy képezem, hogy sok gólt dobok és SZTÁR kézilabdázó lesz belőlem. Az álom az, hogy a 3. c osztálynak mutathatok kézilabdatrükköket!

Tokodi Albert

Én focista leszek, ha nagy leszek. Remélem, sok gólt fogok rúgni. Én

Mi leszek, ha nagy leszek?

nagyon szeretek focizni. Úgy képezem, hogy sok gólt fogok rúgni, és szeretni fognak az emberek.

Kurcinák Korvin

Én ha nagy leszek, mazsorett-táncos leszek. Sok érmet és kupát szeretnék gyűjteni. Az tetszik ebben a munkában, hogy szép a tánc.

Butora Kinga

Ha nagy leszek, gépjavitó leszek. Azért választom ezt, mert szeretem a gépeket, és mert apa is ezt csinálta. Majd mindenki hozzám fog jönni, hogy megjavítsam a gépét.

Bodó Viktor

Én legótervező leszek, és sok legót fogok tervezni. Azért szeretném ezt a munkát, mert szeretek legózni.

Zsoldos Zalán

Ha nagy leszek, állatorvos leszek. Állatokat fogok gyógyítani. Nagyon szeretem az állatokat, és szeretek állatokkal foglalkozni. Ha nagy leszek, lesz egy rózsaszín szobám, sárga függönyöm és egy szép kék ágyam.

Pribícević Tara Blanka

Teniszező leszek, azért, mert megtetszett, és nekem megfelel. Az

tetszik benne, hogy ütni kell a labdát, és erősít. Szerintem jó játékos leszek.

Varga Bence

Ha nagy leszek, teniszező leszek. Fel akarok jutni a világranglistára. Szeretem a teniszt, mert jó sport, jó játszani, és nagyon tetszik.

Pap Alex

Én teniszező leszek, és jól fogok teniszezni. Szeretem, és már jó vagyok benne. Az tetszik benne, hogy lehet szép pontokat ütni. Úgy képezem, hogy a tévében engem fognak nézni az emberek.

Varga Balázs

Én sminkes akarok lenni. Gyönyörűen ki fogom sminkelni az embereket. Azért választottam ezt a munkát, mert nagyon szeretek rajzolni és festeni. Számomra az ember feje olyan, mint egy vászon, amire rögtön rajzolni szeretnék. Az tetszik ebben a szakmában, hogy apró mozdulatok vannak benne, amiket imádok. Mintha rajzolnék egy szép rajzot. Szerintem nagyon szépre ki fogom sminkelni az embereket!

Remete Réka

Valamennyien a zentai Emlékiskola 3. osztályának tanulói

Mi leszek, ha nagy leszek?



Halász leszek, ha nagy leszek
Mihalecz Gábor
péterréveai óvodás



Hardi Emil
2. osztály, Október 10., iskola, Szabadka



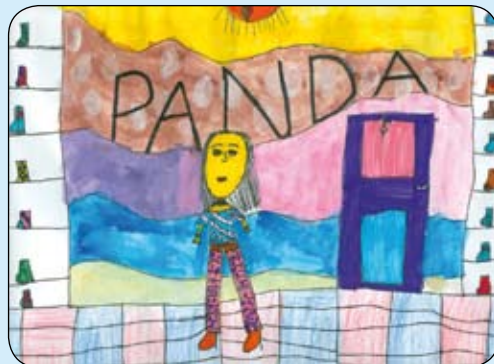
Tornatanár leszek, ha nagy leszek
Horváth Maja,
péterréveai óvodás



Traktorista leszek, ha nagy leszek
Bartusz Máté
péterréveai óvodás



Boltos leszek, ha nagy leszek
Goór Tamara,
péterréveai óvodás

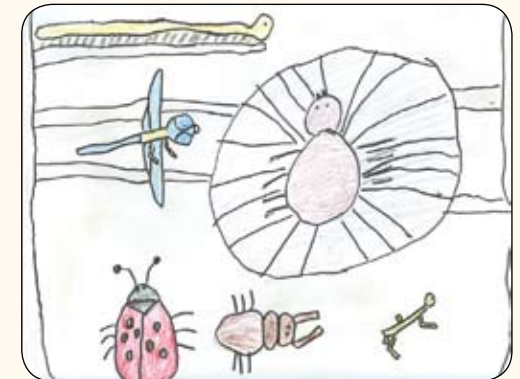


Ötvös Lejla
2. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

A bogarak világa



Molnár Sára
3. osztály, József Attila iskola, Kupuszina



Gyulai Dávid
2. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Magyarkanizsa



Molnár Kitty
2. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Magyarkanizsa



Szekula Brigitta
2. osztály, Széchenyi István iskola, Szabadka



Pakai Andrej
muzslyai óvodás



Bubori Márk
2. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Sanyika, a kis krokodil

Kibújni a tojásból

Volt egyszer réges-rég valahol. Lehet, hogy igaz sem volt. De én mégis elmesélem nektek, gyerekek.

Egy erdő mélyén, a mocsaras víz közelében egy nagy aranykrokodil, akinek Mancsi volt a neve, egy tojást rejtett el.

Naná, hogy rejtegette, hisz abban volt az első gyermeke. Néha-néha otthagya, neki is pihenni és hát enni is kellett.

Egy alkalommal, amikor Mancsi otthagya a féltve őrzött tojást, láss csodát, a csodást, a tojás elkezdett mozogni. A bennlévő kis krokodil mozgolódott. Próbálta széttörni azt a valamit, amiben volt. Nagyon szűk volt már a helye. Hiába rugdalózott a lábával, harapott a fogával, feszített a farkával, a fránya tojás nem engedte szabadulni a kis állatkát.

A beszorult kis krokodil egyszer csak hallott valamit.

– Hahóó! – kiabált nagyot, hátha valaki meghallja és segít neki. A valaki pedig nem más, mint egy kakas volt. Megállt, hallgatódzott, hogy ki kiabál. Akkor vette észre a tojást. Oda is ment és megkérdezte.

– Te szóltál?

Mire a tojásba szorult lurkó válaszolt.

– Naná, hogy én! Ki bírsz engem innen szabadítani? Már mozogni sem tudok.

– Hát én csak egy kakas vagyok, de megpróbálhatom körbevergetni a házad.

– Ez nem a házam, csak beszorultam. Én egy kis krokodil vagyok, és Sanyika a nevem.

– Hát jó, próbáljuk meg – mondta a kakas, és nekilátott a nagy munkának. Veregette a tojást körbe-körbe a csőrével, de csak egy lyukat sikerült neki csinálni.

Elfáradt szegény. Leült pihenni.

– Mindjárt folytatom, csak kicsit szuszogok, fárasztó munka – mondta.

Sanyika pedig addig mocorgott, míg megtalálta a lyukat, amelyen kilátott.

– Jé! Látok! Levegőhöz jutottam, már majdnem megfulladtam! Nagyon jó! – örvendezett Sanyika.

Odaszalad a kakas és a lyukon összenéztek.

– Hé te! Te vagy a kakas?

– Igen, én – jött a válasz.

– Na akkor eleget pihentél. Folytasd a munkát, majd pihensz, ha én kiszabadulok – kiabált rá Sanyi.

– Na akkor pá, megyek tovább.

– Ne! Ordított a kis krokodil – Itt ne hagyj!

De a kakas már messze járt.

– Hát velem így nem beszélnek. Ez a köszönet? – gondolta magában.

Erre a nagy ricsajra odaszaladt egy kis egér.

– Mi ez a hangoskodás? – kérdezte a lyukon kukucskáló krokodil.

– Nem tudom széttörni a tojást, te mi vagy? Tudsz segíteni?

– Kisegér.

– Na és te mit tudsz?

– Hát rágni.

– Akkor rágjad, rágjad! – biztatta Sanyi.

Nekilátott az egérke a rágcsálásnak. Jól is haladt, hisz ti is tudjátok, gyerekek, az egerek a rágcsálásban a legjobbak. Addig rágta, mire Sanyikának sikerült a fejét és a farkát kidugni.

– Jujj – sikított az egér –, te mi vagy?

– Mi? Krokodil! Na folytasd! – hóböngött Sanyi.

– Na ez a köszönet, hogy kiabálsz rám?

A kisegér is otthagya Sanyikát, aki tényleg nem volt szép látvány, úgy tojással a testén. Megint magára maradt.

Nézelődött, forgolódott. Egyszer csak meglátott valakit.

– Elnézést, idejönne, segítene? – kérdezte nyájasan.

Persze, hogy nem mert hangoskodni, hisz tudta, hogy akkor magára marad.

– Segíthetek – jött a válasz.

– Jaj de jó! – örült meg Sanyi.

– Te mi vagy?

– Kutya vagyok, és nagyot harapok.

– Az jó. Szétharapnád a tojást a hátamon? Én Sanyika, a kiskrokodil vagyok. A

kutyus egyet harapott és Sanyika végre kiszabadult a tojás fogságából.

– Köszönöm, hogy segítettél – hálálkodott Sanyika.

– Á, szóra sem érdemes. Örülök, hogy segíthettem. Te most mit csinálsz? – érdeklődött a kutyus.

– Várom anyát, hogy értem jöjjön. Addig pedig gyönyörködöm ebben a szép kinti világban. És te?

– Megyek az utamon tovább.

Hát elköszöntek egymástól. Sanyika pedig megtanulta, hogy szép szóval többet elér, mert ha kiabál, veszekszik, senki sem segít rajta és magára marad.

De ti ezt tudjátok, igaz, gyerekek?



Kiss Emma

3. osztály, J. J. Zmaj iskola, Magyarakanizsa



Barkács

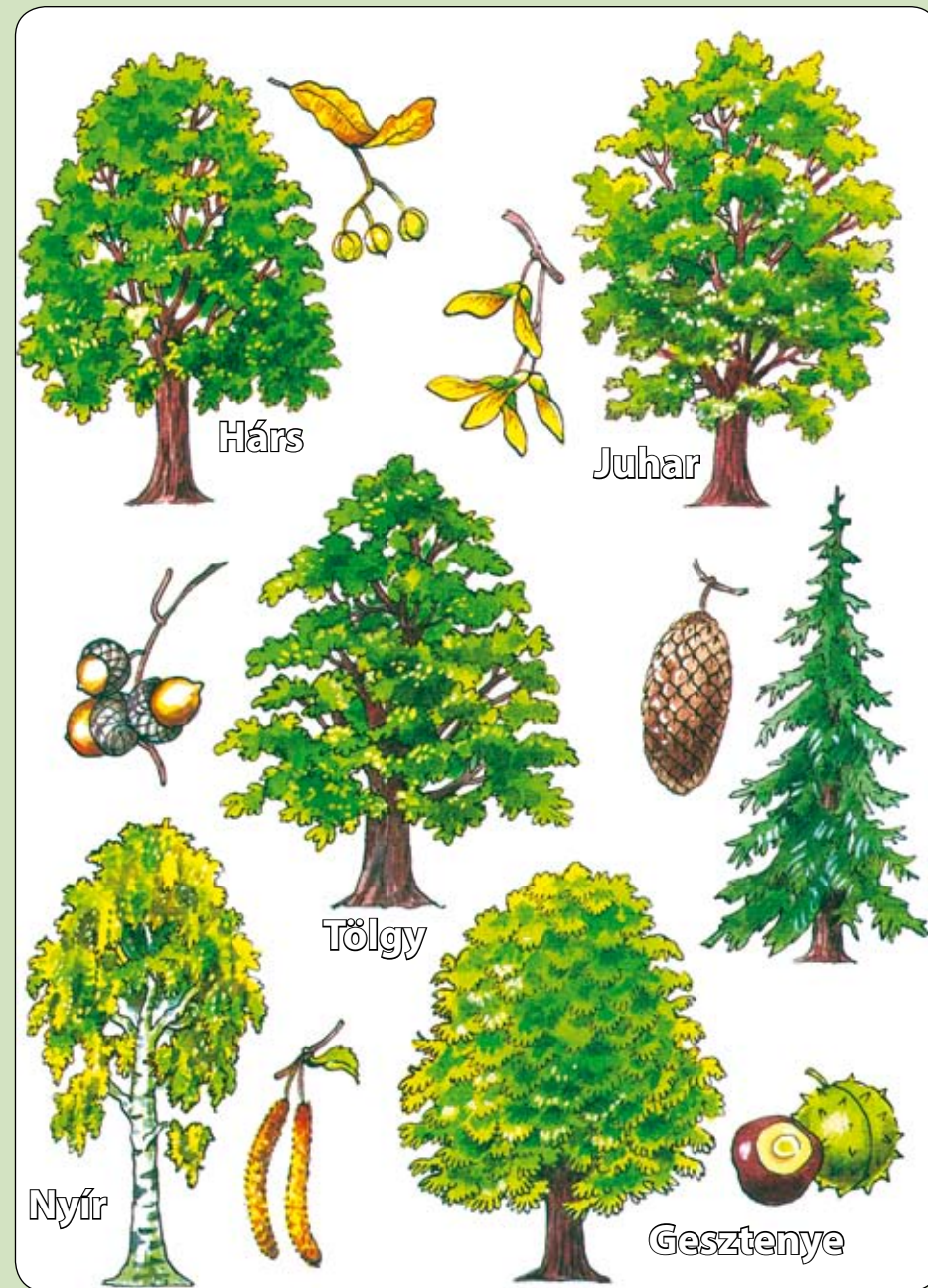
Gesztenyefigurák

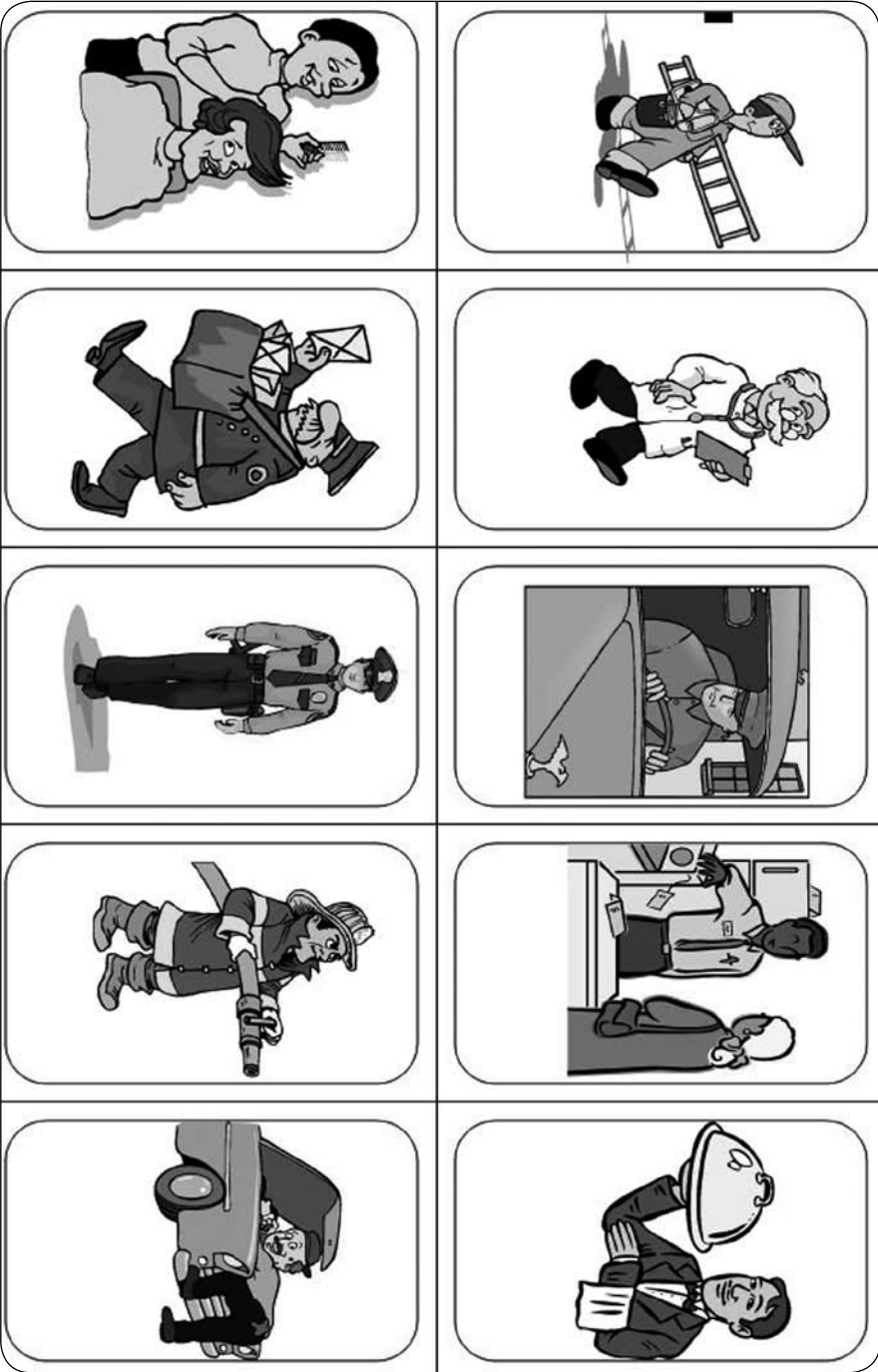
Bekopogtatott az ősz. Hullanak a fá-ról a levelek és a termések. Ha kimentek a parkba, biztosan sok gesztenyét talál-tok. A kis barna termésekből pedig igen érdekes figurákat lehet készíteni. De ha esetleg diót, mogyorót, makkot találtok, azokat is fel tudjátok használni.

Mutatunk is néhány példát.
Amire szükségetek lesz:
sok-sok gesztenye (dió, makk, mogyoró)
fapálcikák
ragasztó
színes filctollak



Fák és termései





Írd a kép alá a foglalkozások nevét!

Színezd ki és kösd össze!



Mesterségek

Mik azok a mesterségek?

Egyes korokban az emberek a mindennapi élethez szükséges tárgyakat saját kezűleg készítették el. Az elkészült darabokat gyakran kidíszítették, hogy színesek és szépek legyenek. Az emberek különféle mesterségekben jártasak.

Egy mesterség elsajátítása

A középkorban az inasfiúk hét éven keresztül dolgoztak mesterük műhelyében, hogy megtanulják a mesterség csínját-bínját. A kézművesek büszkék voltak a munkájukra és ellenőroket alkalmaztak, nehogy selejt kerüljön ki a műhelyükből. Az lehetett mester, aki letöltötte inasveit és mesterségének a szakértőjévé válva mestermunkát készített.



Eladásra szánt áruk

Évezredekken keresztül az emberek a vásárokon adták el portékáikat. Előfordult, hogy munkájukat más, olyan szükséges árukra cserélték, amiket nem tudtak maguk elkészíteni. Ezt hívják cserekereskedelemnek. A múltban vándorárusok és -kereskedők járták az országokat. A kézművesek áruit az egyik helyen megvették, másutt pedig eladták.

Kihalófélben lévő mesterségek



A kézzel készített áruk nem teljesen egyformák. Sok mesterember megjelöli az általa készített terméket. A múltban a mesteremberek gyakran ismerték ügyfeleiket, ezért szestre szabott ruhaneműket készítettek számukra. Később olyan gépeket találtak föl, amelyek rengeteg egyforma árut tudtak készíteni. A gépek sokkal gyorsabban dolgoztak, mint a kézművesek, ezért sok régi mesterség kihalt.

Ősi magyar mesterségek

A pásztorkodás

Eleink, miután letelepedtek a Kárpát-medencében, a földművelés mellett főleg állattartással foglalkoztak. Az ősi magyar életformához szorosan kapcsolódott az állattartás. Egyes vidéki falvakban még megtalálhatók az ön-ellátó gazdálkodás jegyei: az emberek használatukból nyerik a húst és a tejtermékeket.

A tímárság

A mesterség lényege, hogy az állati nyers bőrt hosszú, több részből álló folyamat során kikészíteték, majd ruhadarabokat,



cipőket és eszközöket készítettek belőle.

A tímár szó az 1200-as évekből való, a timsós

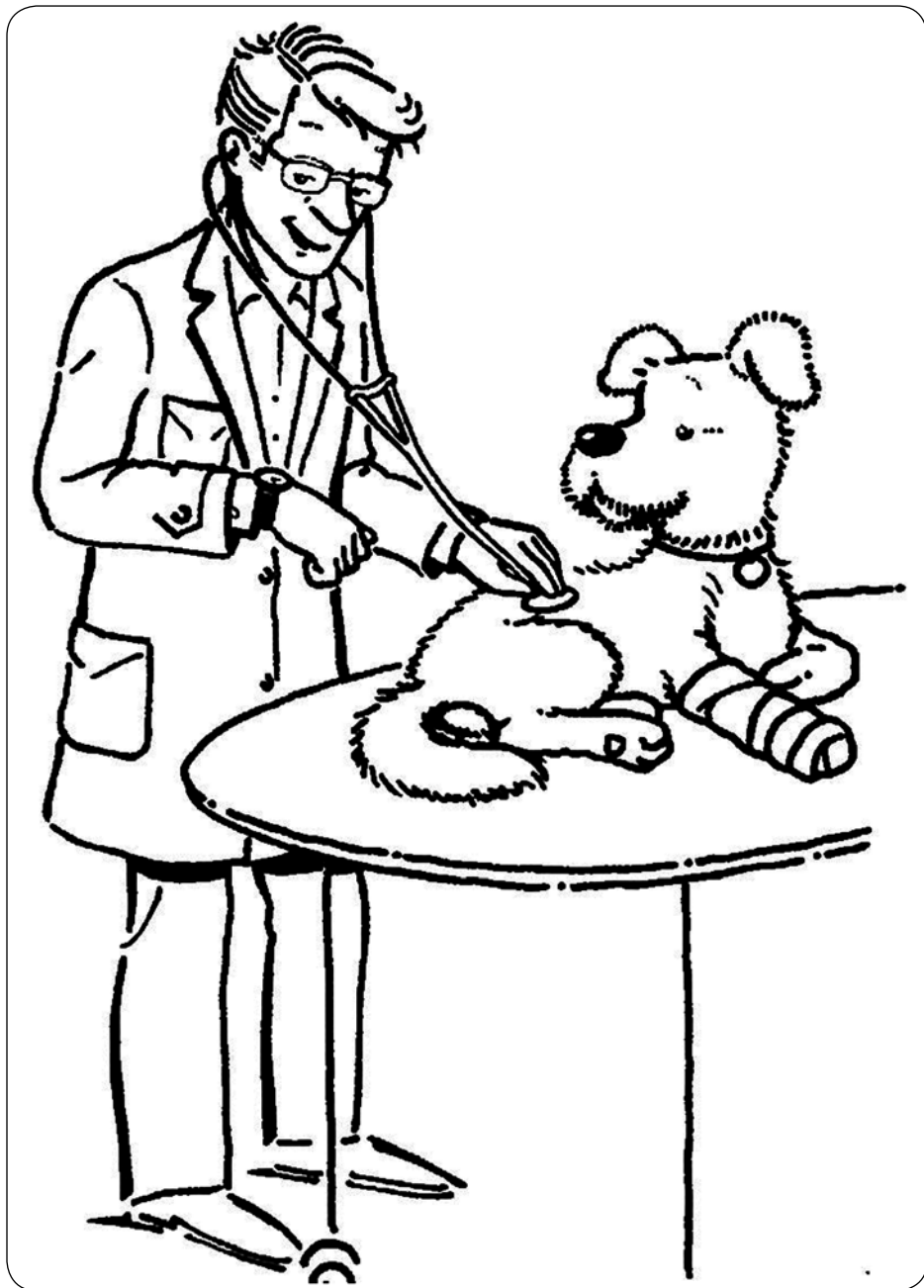
cserzésre utal (mely a honfoglalásig nyúlik vissza). Jelentése bőr- és lábbelkészítő.

A fazekasság

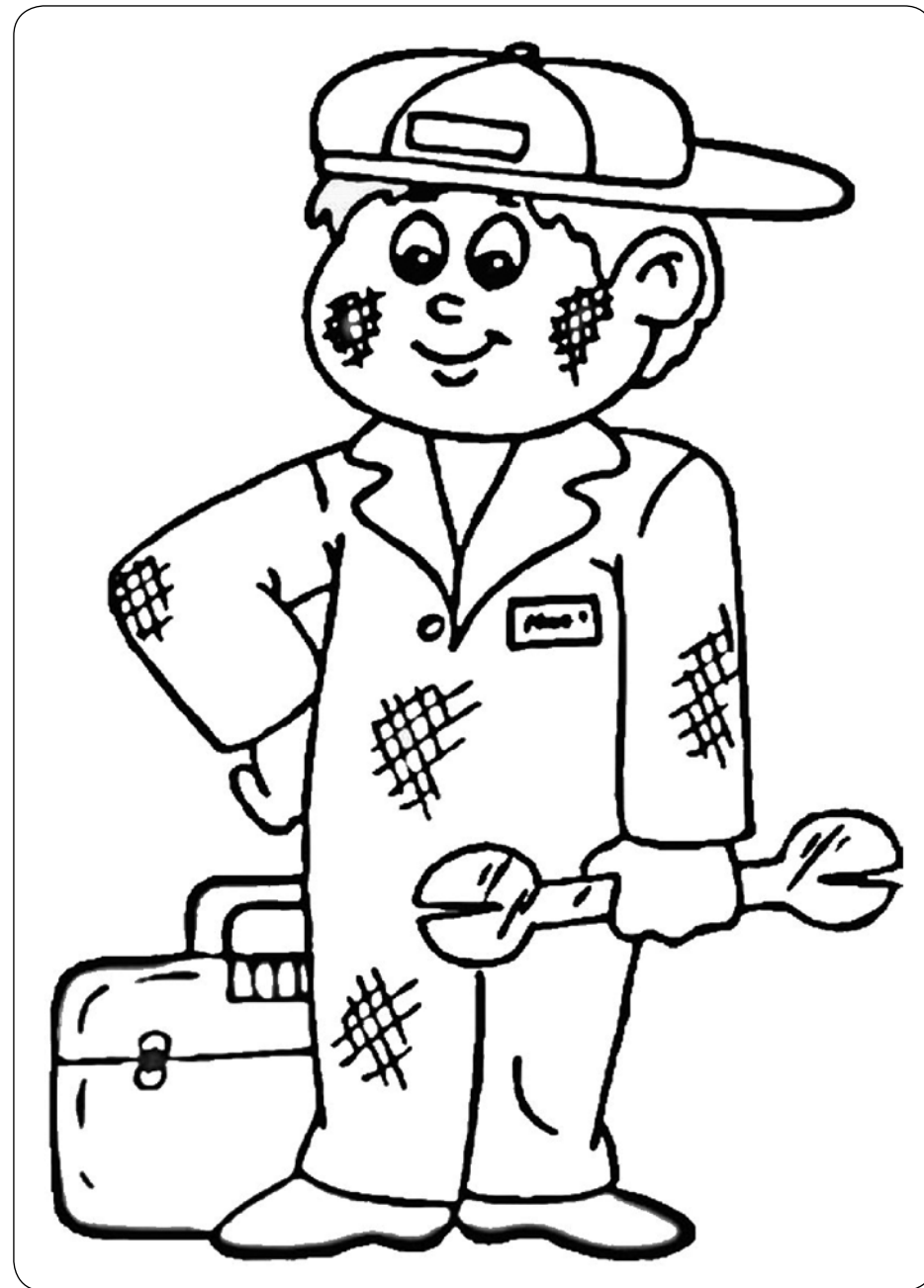
A fazekasság vagy agyagművesség is a legősibb mesterségek közé tartozik. Feljegyzések szerint szorosan kapcsolódik a földműveléshez, mert az emberek általa találkozhattak a mesterség alapanyagával, az agyaggal. A magyar agyagműveseket először gölöncséreknek, majd edényeik után fazekasoknak nevezték.



Színezd ki!



Színezd ki!



Bonbon, a kiselefánt

Bonbon, a kiselefánt amikor iskolába került, társai egyből piszkálni, csúfolni kezdték.

– Mellém ne ülj! – mondta kényeskedve a gazella. Kiszorítasz a padból!

– Ide se! Itt sem férsz el! – hangoskodott Lóri, a papagáj.

Bonbon szomorúan leült az utolsó padba. Másnap a fülei miatt gúnyolták a kiselefántot.

– Mekkora füled van! Lapátfülű! – rikkantotta a gazella. Laskafülű! – csúfolták társai.

Megunta az örökös bántást Bonbon, a kiselefánt, és világgá indult. Ment, mendegélt. Amikor elfáradt, megpihent egy fa árnyékában, és sírni kezdett. Nagyon hiányoztak a szülei. Már nagyon bánta, hogy elhagyta az otthonát, és hogy nem kért segítséget.

– Mama! Papa! – kiabálta kétségbeesetten. Haza akarok menni! – zokogta Bonbon, a kiselefánt. Olyan

hangosan trombitált, hogy meghallották a szülei, akik közben a keresésére indultak. Hamarosan rátaláltak. Boldogan megölelték a fiukat.

– Miért szöktél el? – faggatták.

A kiselefánt mindent elmesélt. Anyukája megcsóválta a fejét. Másnap bekísérte az iskolába, és csengetés előtt beszélt Bagoly tanárral. Aznap nagy hőség volt. A tanár úr így szólt:

– Olyan hőség van! Bonbon, nem legyeznél minket egy kicsit a füleddel?

A kiselefánt boldogan tett eleget a kérésnek.

– Milyen jó, hogy ilyen nagy füled van! – jegyezte meg a gazella.

– Hát igen! Valamire mégiscsak jó a nagy, lapátfülű! – mondta vidáman Bonbon, a kiselefánt. Ettől fogva társai nem csúfolták a kiselefántot.



Illusztráció: B. Németh Ibolya

Múlt számunk 30–31. oldalán megjelent illusztráció B. Németh Ibolya alkotása

A cincér bajusza

Zizeg a rét, a margarét s a sárga bakszakáll.
A cincér hosszú bajusza ma kackiásra áll.

Kikente-fente jó korán,
s pödört rajt akkorát!...
A csósztól látta, aki ma hajnalban arra járt.

A szitakötő ráköszönt.
A pitypang bólogat.
„No lám csak, mennyi tisztelet és mennyi hódolat!

Embernek néznek! Úgy bizony!
A bajszom nem kutya!
Csupán egy hajszál híja még,
s mint a csószé, akkora!”

Peckesen lépdél, föl-le jár.
Pálcáját pergeti.
Kacag a rét, s a margarét,
a cincért neveti.



Bisztricki Dávid

2. osztály, Október 10. iskola, Szabadka



Benák Lúcia

2. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Foglalkozások

„Elszakadtak” a foglalkozások, kösd össze őket!

Tűz	seprő
műsor	őr
vas	ász
bor	oltó
szín	pilóta
taxi	kötő
kémény	utas
vadász	sofőr
rend	ész
könyv	vezető

Ti hol szeretnétek dolgozni? Milyen munkahelyen?

Ismeritek a következő munkahelyeket?

Ki hol dolgozik a következők közül?

Kössétek össze!

Varrónő	óvoda
üzletember	otthon
színész	nem dolgozik
éjjeliőr	intézmények, építkezések
edző	nem dolgozik
háziasszony	cég
óvónő	varroda
nyugdíjas	színház
munkanélküli	sportpálya, edzőterem

Kösd össze!



Az én tanítónőm



Kaslik Karolina

3. osztály, Miloš Crnjanski iskola, Magyarittabé



Kiss Emma

3. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Magyarkanizsa



Deli Natália

3. osztály, Miloš Crnjanski iskola, Magyarittabé



Remete Réka

3. osztály, Emléiskola, Zenta

Osztálykirándulás

A harmadik osztályos tanulók közös kirándulásán vettek részt. Együtt utazott az Október 10., Jovan Mikić, Jovan Jovanović Zmaj és a Đuro Salaj általános iskola. Első úti célunk a zombori vármegyeháza volt. Bementünk a legszebbik termébe és ott láttuk a négyszer 7 méteres festményt, amely a zentai csatát ábrázolja. Az olajfestményt Eisenhut Ferenc festette. A vár előtti parkban több mint 10 méter magas tiszafák nyújtózkodnak a magasba. Azt követően a kármelita templomban fényképeztünk. A nagy



melegben fagyival frissültünk fel. Zombor másik látványossága az iskola előtti napóra. A buszunk tovább gurult a dorozslói Szentkúthoz. Ennek a kútnak a vizétől sokan csodálatos módon meggyógyultak. Például vakok nyerték vissza látásukat. Ezért a kegyhelyre sokan elzarándokolnak. Utol-

só állomásunk a bácsi vár volt. Ennek a romvárnak egy bástyája maradt meg, amelynek a legtetejéről kitekintettünk.

Az egész osztály jól érezte magát.

Kecskés Barnabás
3. c osztály,
Szabadka, Jovan Jovanović
Zmaj Általános Iskola

Kisképtár



Juhász Jázmin

3. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Törökkanizsa



Deli Dorina

2. osztály, Dózsa György iskola, Gunaras



Harangozó Virág

4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve



Csávitv-Molnár István

3. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve